

Thêm Và Bớt

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[01/03/2026 - 03:12 – thuongthoicogidau]

Tôi về Sài Gòn lần này là nhà ngay cái Tết gần 30 năm tôi không biết giao thừa là gì gần 30 năm không biết giao thừa là gì và cũng cũng trong chừng đó thôi chứ không có dịp để nhìn thấy không khí tết vào cuối năm về Sài Gòn đi đâu cũng thấy tết cái chuyện đó trong mắt nhiều người nó là bình thường thôi. Thì trong suy nghĩ nhiều người bình thường trong cái suy nghĩ người Phật tử nó là một cái ý rất là quan trọng tại sao nó quan trọng bản thân nó không quan trọng nó rất là quan trọng phổ phường cũng những con đường đó nhưng mà mình thêm cái gì rồi mình bớt cái gì khiến cho cái diện mạo của thành phố của đất nước nó thêm cái sắc xuân hiểu nói gì, cũng con đường đó cũng những cái nhà cửa đó mà mình thêm cái gì mình bớt cái gì để cho có thêm sắc xuân, chỉ hiểu vậy thôi thấy một bài học giáo lý rất là lớn. Đời sống này nó chỉ là thêm và bớt thôi. Cái chuyện mà chúng ta về chùa chúng ta lạy Phật, chúng ta học Phật. Các vị có để ý không? Tại sao nhà nào thờ Phật, nhà nào là Phật tử thì cũng có tượng Phật, cũng có chùa, cũng có kinh điển tại sao lại đi chùa? Bởi vì trong chùa có những cái mà ở nhà mình không có. Và trong chùa có những cái nhà mình không có và trong chùa không có những cái mà nhà mình có. Hiểu chưa? Mà nói giờ mình cứ nghĩ đến cái có mà quên nghĩ tới cái không. Khi mà lạy Phật mình cứ nghĩ Ngài là bậc trí tuệ, ngài là bậc từ bi, ngài là bla bla bla bla. Nhưng mà mình quên sự vĩ đại của Phật nằm ở hai hướng. Một là ngài vĩ đại vì những cái ngài có và ngài vĩ đại vì những cái ngài không. Bây giờ hiểu chưa? Cho nên tu Phật á không chỉ đơn giản là trào dồi những cái Phật có mà ráng bỏ bớt những cái Phật không.

Để dọn nhà ăn Tết thì cái chữ dọn đó nó có hai việc phải làm. Đó là thêm và bớt. Bây giờ hiểu chưa? Muốn ăn tết thì mình phải làm hai việc đó là thêm và bớt đúng không? Rồi mấy cái bà mà muốn làm cho mình đẹp á thì cũng phải hai bước. Tức là phải thêm và bớt. Tức là mỗi sáng mình ngồi ở trước gương mình chăm chăm á mình coi cái nào cần lấy ra và cái nào cần thêm vào đúng không? Chứ còn mà thường á là mình chỉ nghĩ trang điểm là mình chỉ thêm vào thôi nhưng mình quên phải lấy ra đó chứ, mụn rồi đó tàn nhang chứ. Thì cho nên Tết là từ phố xá nhà cửa mà ngoài cái việc thêm, bớt làm đẹp mình ấy cũng phải có thêm và có bớt. Muốn thành Phật cũng phải có thêm và có bớt rồi cái gì nữa trong bức tranh ai cũng nghĩ cái chỗ nào cái cọ họa sĩ chạm tới là có quan trọng nhưng mà thật ra cái chỗ mà họa sĩ không chạm tới có quan trọng không? Có. Có hiểu hỏi gì không? Có

Tức là trong bức tranh đó cái chỗ không có chạm tới mà quý vị để trống nó có góp phần quan trọng với bức tranh không? Có. Tại sao có thể để trống, tại sao? Vì chỗ đó là bầu trời phải không ta? Mà có ai dám chẻ bầu trời này không cần thiết không? Không có ai dám đúng không? Đó là một khoảng rộng của một cái hồ nước bao la. Đó là một cái chỗ trống để cho người thường tranh á họ tha hồ họ hình dung và tưởng tượng đúng không? Cho nên á là mình thấy một cái ông già cổ câu cá mình cứ tập trung mình thấy mình cứ quan sát cái nét cọ cái cánh tay cái bàn tay của ông câu cá cái cần câu của ông câu cá chiếc xuống của ông câu cá hình dáng của câu cá rồi một vài cái nhánh liễu một vài cái nhánh lau trên bờ thấy nó quan trọng mình quên cái chỗ mà họa sĩ họ để trống cũng rất là quan trọng mình muốn cho có cái nhà mà ngon lành để ăn tết thì bắt buộc mình phải dọn trống vài chỗ phải không? Và muốn cho nội tâm mình an lạc hình như có một số cái phải lấy ra phải không ta? Vậy hiểu chưa? Chứ còn mà buồn quá cứ chạy vô chùa đi tụng kinh rồi cứ ráng về tụng mà quên rằng có tụng kinh thờ Phật mới là lấy vào thôi. Còn có cái lấy ra nữa mà mình muốn an lạc phải có cái vụ lấy ra mà đúng vậy không? Dạ đúng.

Ngay cả cái bàn Phật mình là thường tui thấy bà con mình khoái chất vào hơn là mình lấy ra. Cách đây mới mấy hôm đến một tư gia Phật tử, cái này mới mấy hôm tôi hỏi chủ nhà vậy chứ tôi lạy cái nào, bà thờ cái giống gì cũng chất lên hết, tôi hỏi chứ tôi lạy cái nào và cô ơi cô, cái bàn này là cái bàn Phật hay là bàn đồ hay là bàn là hiểu không, tức là họa tô điểm Phật chứ không phải là Phật tô

điểm hoa, mà phải biết cái gì chính phụ. Một cái người cầm máy ảnh họ cũng biết cái chủ đề của ảnh là cái gì không? Có trường hợp mình phải xóa phông lấy người, có trường hợp mình phải xóa người lấy cái phông đúng không ta? Một bức ảnh tào lao mà còn phải phân biệt cái chánh phụ cái gì cần thêm và cần bớt thì nói gì cái việc tu hành tâm linh vậy mình đa phần chúng ta là không biết gì đâu. Sáng nay tôi dạy các vị làm đẹp thấy kỳ chứ các vị biết cái uống cái này uống cái kia vô để detox để mà tẩy độc nó cũng là một cách để làm đẹp da thay vì mình uống cái này uống kia cho nó mát cái giữ da cho nó đẹp là sao mình quên lấy nó ra lấy ra những cái không cần thiết cho nhan sắc mà hôm nay tôi nói ra kỳ chỉ một trong những cách dưỡng da đẹp nhất là cho mồ hôi ra. Có ai biết cái đó không

thử đi sauna hoặc là đi tắm khô, mình tắm xong rồi mình xông. Mỗi lần bị cảm mình xông xông mình ra cái mặt mình nó lán hơn. Đó là lấy ra. Nếu tôi là phụ nữ đó thì tôi coi chuyện lấy ra nó quan trọng hơn là chuyện thêm vào. Mình thì quên tắm thì cứ thích xúc nước hoa mà cái thứ nó vô mưa đã luôn. Đa phần các chuyên gia trang điểm họ nói một chuyện mà tôi nghe muốn ối luôn. Họ nói cái người thích làm đẹp á nhiều hơn cái người thích giữ sạch có không, mình phải làm cho mình hết mùi trước đã, hết gàu hết da khô trước á, hết cái tế bào chết trước đó tính gì tính. Còn đa phần là cứ sắp ra cửa nhà cứ ngồi trước gương là chấm chấm chấm chấm thêm cái này dặm cái kia mà cái mặt lấy ra thì quên thì trách chi mà đi đường mà mồ hôi cái nó rớt ra từng mảng vôi vữa cho nên sáng nay Tôi muốn nói cái gì?

Cho nên là tôi nhắc lại lần nữa 84.000 pháp môn của Đức Phật á là cái gì? Là thêm vào hoặc bớt ra những cái cần những cái cần thiết và không cần thiết vị nghe kíp không nếu tôi nói trao dồi giới định và tuệ trao dồi trao dồi mình thêm vào đó ta nhưng mà biết tôi nói ngược rằng giới định tuệ chính là cái lộ trình bỏ bớt những cái không cần thiết đúng không ví dụ như giới là một lộ trình bỏ bớt đúng không? bỏ đi những gì không cần làm không cần nói thì gọi là giới, phải không ta? Bỏ đi cái lẩn lẩn của đầu óc được gọi là định bỏ đi những cái ngộ nhận những cái tà kiến những huyễn ảo mộng tưởng là tuệ đúng không? Và giải thoát là bỏ đi cái gì về phàm tâm phàm trần và phàm tịnh để nó gọi là giải thoát. Tôi nói ko biết bao nhiêu lần tu hành có hai cái cách nói. Một là tu để thành thánh và tu để không còn làm phạm thì hai cách này tôi chọn cách hai tức là tu để không còn phạm có nghĩa là thay vì mình muốn thánh thì mình thêm cái này thêm cái ghế mà mình quên. Muốn thành thánh thì còn có cách nữa là lấy cái phạm ra thì cái còn lại là thánh có đúng không ta?

Tôi biết một cô Phật tử rất là kỳ mỗi lần mà cỗ mời ăn cho nó là phải mời ba lần mới ăn được, cỗ dọn một bàn xong mời tôi ra, là hồi đầu tôi không biết tôi mới cầm đũa lên nói khoan chờ chút, bả lên chỉnh sửa cái mâm. Chỉnh xong mới vừa đưa đũa nói khoan chờ chút. Cái tôi nổi nóng, cỗ mời tôi, tôi ngồi yên tôi không có ra, còn hỏi này giờ con mời sư ba lần. Tôi nói thôi không, tôi chờ cô hoàn chỉ xong rồi tôi mới ra, mà đi ra tôi không ăn tôi ngồi Tôi hỏi cô xong chưa cô, tôi được phép ăn chưa? có nghĩa là không phân biệt được lúc nào cần làm cái gì mà không cần làm cái gì

Rồi tôi nhắc lại toàn bộ cái giới luật của mình ấy định, thiền định của mình ấy, tuệ mật của mình ấy lộ trình giải thoát của mình nó chỉ nằm gọn ở trong cái chuyện thêm và bớt cái gì thôi. Nhưng là tôi nói qua cái nghệ thuật điêu khắc là gì? Chỉ đơn giản thôi là mình xác định được mình muốn khắc cái gì thì mình gọt bỏ những cái không thuộc về cái tác phẩm đó không thì cái còn lại bèn trở thành tác phẩm đúng không?

Thí dụ như mình muốn tạc tượng Các Mác thì nhớ chùa một ở đây để làm râu đúng không?. Như mà mình muốn tạc hình Tổ Bồ Đề Đạt Ma mình nhớ chùa một cục để làm cái bộ râu của tổ đúng không nhưng mà nếu mình cũng muốn tạc tượng ngài Huyền Trang hoặc tạc tượng Bồ tát quán âm thì cái chỗ đó để nguyên mình cho nó đi hết đúng không ta. Chứ Quan Âm mà có râu hơi bị kẹt, hiểu không cho nên từ bi là gì có hai cách hiểu, từ bi là đem chúng sanh vào lòng để mà yêu thương cảm thông và chia sẻ nhưng mà ngược lại từ bi có một cách hiểu khác đó là lấy ra cái thành kiến, cái bất mãn cái hờn giận thì cái còn lại bèn được gọi là từ hiểu không?

Thiền định cũng vậy. Thiền định có hai cách hiểu. Một là đem vào đem vào lòng mình cái khả năng mà tập trung tư tưởng, hoặc cách hiểu thứ 2 là lấy ra lấy ra cái thói quen lẩn xẩn khi mà lấy nó ra được cái gì?

Còn tuệ học là gì? Thay vì mình trau dồi cái chánh niệm thì mình bèn lấy ra cái thất niệm, lấy ra cái ngộ nhận thì cái còn lại chính là niệm và tuệ.

Rồi còn cái gì nữa? Gọi vũ trụ là nói chung còn nói chi tiết á vũ trụ chính là các hạt giống thì thuộc vào cách sống của mình mà mình đi về cả thế nào ngay bây giờ và sau này.

Tùy thuộc vào cái cách sống của mình mà mình sẽ đi về đâu, về cảnh giới nào ngay bây giờ và sau này. Ngay bây giờ là sao, không đợi chết rồi mới là atula mà ngay bây giờ sống bằng tâm bất mãn hờn ghét chống đối mâu thuẫn kinh chống, phe phái thì ngay bây giờ mình đã là atula lâm thời.

Và cái này quý vị nghe cái này nó nhột nè cái này nó nhột dữ dội nè. Các vị nghe cái ngạ quỷ á là suốt đời đói khổ, khát nước mà tìm hoài không ra nước tìm được rồi thì cái nước đó nó thành lửa là hoặc là nó thành cái chất dơ thành cái thứ hôi hám đẳng chất không có uống được thì đó gọi là ngạ quỷ một đời đi tìm thức ăn mà không thấy đó hồi tìm được rồi thì nó thành ra cái thứ không được. Cho nên ngạ quỷ á là cả đời khao khát thức ăn và được uống. Nhưng mà cái này nghe nó ghê nè.

Không đợi cái chết rồi là ngạ quỷ mà nghe đời sống mà sống quá nhiều khao khát quá nhiều thèm thường thì mình đã là ngạ quỷ rồi. Vì sao? Vì có mấy ai chúng ta mà có được điều mình khao khát, có mấy ai. Thứ nhất là trong một biển người có bao nhiêu kẻ có được điều mình thích rồi bây giờ thu gọn mà ngay bản thân mình có bao nhiêu phần trăm những thứ mà mình ao ước mình được mình có được. Nói như vậy thì nguyên cái hành tinh này gọi là ngạ quỷ không, cái đó là ngạ quỷ atula, rồi súc sinh là gì là cái cảnh giới bầy đàn, tầm tối, chỉ biết có phe ta và chỉ biết cái đói ăn, khát uống thôi. Bởi vì cái loài bần sinh á nó khác con người mình nó có một chỗ đó là đói ăn khát uống rồi cái gì nữa giao phối và phản vệ là phản ứng và tự vệ thì con người mình thêm cái thứ năm đó là phân biệt thiện ác biết rõ cái gì nên và không nên thì phải thêm cái thứ năm này mình được gọi là con người của địa ngục. Còn nếu mà chỉ có bốn cái đầu tiên thiệt mình với con lợn giống nhau, tức là đói ăn khát uống, đau khổ và phản vệ. Cho nên ngay bây giờ tu hành là gì? Tức là bỏ đi cái tánh ngạ quỷ, bỏ đi cái tánh a tu la, bỏ đi cái tánh bần sinh, bỏ đi cái tánh địa ngục. tánh địa ngục là tánh gì? Suốt ngày chỉ biết vật vả dằn xé đau khổ với những thứ không cần thiết. Tôi nói đây các vị nghe không tin nhưng đó là sự thật mà các vị không tin thì mặc xác. Trong những lần mình buồn khổ nghe cho kỹ trong những lần mình buồn khổ 80% là do cái đầu mình phân tích vấn đề chỉ có 20% là thực tế có ai tin vậy đó không hả

trong những lần mà mình ứa nước mắt mình mất ngủ mình căng thẳng mình bị stress mình bị trầm cảm thì 80% là do cái đầu mình xử lý vấn đề không hợp lý. Xử lý vấn đề một cách không hợp lý unreasonable cái vấn đề nó chỉ 20% thôi nhưng mà do mình nhận xét đánh giá hơn như vậy.

Ví dụ tôi là ông sư nói cái này ra nó kỳ mà tôi nói thất tình là gì, một là mình thương đơn phương một chiều, mình thương kẻ không thương mình thế là thất tình thì hôm nay mình thương kẻ thương mình nhưng bây giờ sáng ra nó chán rồi và nếu mà một cách nhìn thông tuệ của người thờ Phật, cái khổ thất tình là do chế ra phải không ta? bây giờ tôi hỏi các vị nè có bao giờ mà các vị từ chối một kẻ các vị không thương không hả lúc đó các vị có Có phải là quý vị làm cái điện thoại tội lỗi không? Không thương có nghĩa là không thương. Tôi không thích ăn bánh xèo. Cái vậy mà tôi không thích nó không có tội. Nó tội là cái bà bán bánh xèo mà bà bán cho tôi không được bả bèn ghét tôi phải không?

Chứ tôi không thích bánh xèo. Tôi không có tội. Hiểu Chưa. Cho nên cái khổ thất tình là do tôi chế tác đó. Không có gì vô duyên cho bằng hận cái kẻ không thương mình. Nó giống như mình không có ăn bánh xèo thì mình đâu có lỗi với bà bán bánh xèo. Hiểu không? Như vậy thì 80% những nỗi khổ niềm đau của mình là do mình tạo ra nhiều hơn là bản thân vấn đề. Và cái vấn đề lớn của chúng ta là gì? Đó là không hiểu được vấn đề của mình nằm ở đâu.

Có rất nhiều Phật tử đến chùa nằm trong ba trường hợp sau đây. Một là do hoàn cảnh đẩy đưa, bà ngoại đi thì má đi má đi thì mình đi, bạn bè rủ thì mình đi. Tiệm đường thì mình đi. Bữa nay rảnh thì mình đi, mình tò mò thì mình đi. Cái này là đi chùa ngoài da.

Cái loại thứ hai đó là đi chùa bằng xương thịt. Có nghĩa là sao? Mình đang có một cái vấn đề gì đó mình cần được tăng ni chia sẻ hy vọng rằng chư Phật rồi long thần hộ pháp hộ trì phù hộ gia trì cho mình qua cái cơn này. Cho nên cái trường hợp một là đi chùa là đi chùa ngoài da là đi chùa vì tiếng chuông và vì mùi khói nhang mình đi hết. Trường hợp thứ hai là vì mình để giải quyết một vấn đề nào đó cái nhất thời mà mình đi chỉ có cái hạng thứ ba nó thao thức với những cái trần trở về cuộc đời về thân phận về cái gọi là sợ tử đại sự ý thì cái hạng này nó mới đi chùa thì đa phần Phật tử mà ngồi trước mặt tôi hay là tôi gặp là đều nằm ở hai hạng đầu tiên là đi theo cái kiểu ai sao tôi vậy, ai

vật tôi cũng làm theo. Hạng thứ hai là đi giải quyết một số vấn đề trước mắt, vấn đề giải quyết xong thì cũng quên chùa. Con quỳ lạy chúa trên trời, con lấy được vợ con thôi nhà thờ. Thì chuyện xong rồi thôi là ước gì con lấy được nàng, con quên ơn chúa, chúa làm gì con.

Cái hạng thứ ba là cái hạng quan trọng đi chùa thì thấy được cái lý do tại sao đi chùa bây giờ mình nói về giới cái đến câu giải thoát, thì đạo giải thoát được chia thành nhiều cách lắm. Bát chánh đạo cũng là 1 cách chia, Ba bảy bồ đề Phần gồm 1 thùng cũng là một cách chia. Ngũ căn ngũ lực cũng là một cách chia. Thất giác chi cũng là một cách chia. Tứ chánh cần, tứ niệm xứ, tứ thần túc cũng là một cách chia.

Và rất là nhiều người hiểu lầm tưởng rằng ba bảy bồ đề phần là gồm những thứ khác nhau NO. Cái này chính là cái kia dựa trên nguyên tắc tương thích. Tu tứ chánh cần chính là tứ niệm xứ mà tứ niệm xứ chính là bát chánh đạo và bát chánh đạo chính là thất giác chi. Nó xui 1 chỗ là có mấy em học A tỳ đàm bị cái bệnh gọi là dò dò trong đó thấy những cái bát chánh đạo nó khác tứ chánh cần và thấy tứ chánh cần là một trong bát chánh đạo. Sai. nếu mà nó nếu mà nó một phần bát chánh đạo thì tại sao đức phật kể riêng có hiểu nó không. Tùy người mà ngài nói con đường giải thoát gồm có mấy và gồm những gì. Trong kinh nói có trường hợp đức Phật thầy dạy con người giải thoát chỉ này trong một chữ thôi đó là chữ ko dễ người, một chữ một đó thôi, có chỗ ngài nói con đường giải thoát nó nằm ở trên hai đó là Chỉ và Quán chứ ngài không nhắc tới giới. Tại sao vậy là vì muốn tu Chỉ và Quán là bắt buộc phải có Giới nên không cần nhắc hiểu không??? Thì có trường hợp ngài mới nói ba lúc đó kể Giới, rồi ngài nói bốn là Tứ Niệm Xứ, Tứ Chánh Cần, Tứ như ý túc hiểu không cho nên chuyện đầu tiên á là có nhiều khi con đường giải thoát thì ngài chỉ nói có một đó là không dễ người, nó gồm có ba. Thứ nhất không coi thường cái điều ác nhỏ rồi không tránh, Thứ hai là không coi thường cái điều thiện nhỏ rồi không làm, thứ ba biết trân quý từng phút thời gian.

Các vị nghe pháp cho vui thì thôi. Nếu các vị nghe pháp bằng một cái lý tưởng tu học đạo hoàng thì chỉ ghi cái điều thứ ba này đáng để các vị về tổ chức đời sống lại. Các nhà nghiên cứu của Mỹ đó họ cho mình biết một chuyện là tôi tập rùng mình họ nói rằng mỗi ngày mỗi ngày 3/4 thời gian công sức tiền bạc của nhân loại đổ cho cái chuyện ruồi bu, có phải không? Không dám nhận. Hèn. Mỗi ngày ba phần tư toàn cầu á mỗi ngày ba phần tư thời gian tiền bạc và mồ hôi của nhân loại đổ cho cái chuyện không cần thiết. Một chuyện nhẹ thôi. Tôi nhận thức là xếp hàng mà để mua cà phê là thấy phí. Xếp hàng mua vé coi phim là đã phí. Xếp hàng là để mua cái đồ Black Friday là đã phí. Ở Việt Nam có Black Friday không hả? Thực ra đó tại sao mua Black Friday vì nó rẻ mà họ quên là cái số tiền mà họ tiết kiệm được á nó rất là ít so với thời gian họ bỏ ra. Các vị có hiểu không.

Ông (...) là một văn hào của Nhật Bản đương đại ông giàu lắm ông viết sách bán chạy giàu, thì phóng viên đó hỏi chữ tuổi trẻ Nhật Bản và thế giới đang tìm tập sách của ngài và luôn lắng tai để nghe những lời khuyên của ngài. Trong tư cách phóng viên đại diện cho nhiều bạn trẻ trên toàn cầu xin hỏi thầy về quan điểm Tiền bạc, ngài nghĩ gì về tiền, cái chuyện kiếm tiền có cần thiết không? Nói không bậy mà nói có cũng bậy. Biết trả lời sao? Ông nói tiền đối với tôi nó chỉ có một ý nghĩa duy nhất là tiết kiệm thời gian. Nhờ có tiền mà tôi có nhiều thời gian cho những việc tôi thích. Thay vì nghèo quá tôi phải xếp hàng để mua một hộp cơm rẻ. Bây giờ tôi có tiền rồi thì tôi không phải xếp hàng tôi kiếm chỗ nào bán liền bán ngay. Tôi tới tôi lụm 1 hộp rồi tôi về có thời gian cho cái chuyện khác. Rất là quan trọng ngồi xuống cái đấp cái mặt tự hỏi là mình có cần lắm không??? nói câu đau lòng mình là ai mà thiên hạ để ý tới mình chỉ có ba hạng người ra đường người ta để ý. Một quá nổi tiếng, Hai là quá đẹp và Ba là quá kỳ dị. Mà mình tự hỏi mình có lọt vô ba cái quá này không? Nguyên cái đám ở đây có ai quá nổi tiếng không? Dạ không. Không có ai quá đẹp không? Dạ không.

Không có ai quá dị tượng không? Không. Thế là mình đã đốt quá nhiều thời gian cho cái chuyện không cần biết chẳng mong trang điểm xong chỉ có mình thấy mình thôi. có gan về nghĩ lại bớt phí thời gian. Tại sao tôi nói chuyện hơi lạc đề tại sao mà thời trang ở trong phim đại hàng nó là mưa làm gió trên thế giới tại sao rất nhiều bạn trẻ chúng ta xem cái trang phục của Hàn Quốc là mẫu để theo hiếm bạn trẻ nào trả lời được chuyện đó chỉ vì đơn giản thôi hợp l. Hỏi tại sao không nghiên cứu kinh điển để mà có thể nói chuyện thế gian. Cái người Đại Hàn họ hay, trong phim Đại Hàn một có cô gái ở làng chài ăn mặc đồ rách nhưng mà nó vừa vặn lắm biết không, một cô bằng bưng bê ở quán cà phê cũng rất là vừa vặn, bởi vì cái trang phục của họ hợp lý đúng không, họ không có

mất thời gian để trang điểm nhưng mà mặc dù hàn quốc là kinh đô là vương quốc của giải phẫu thẩm mỹ nhưng mà mình phải nhìn nhận rằng họ có một cái triết lý rất là vững vàng về nguyên tắc ăn mặc phải không? Mặc dù họ họ không có nói ra chữ ra lời nhưng mà họ đã kín đáo gửi chúng ta một thông điệp nó đẹp đó là vừa vặn hợp lý chính là đẹp, đỡ mất thời gian đỡ mất thời gian và cái sự tu hành của một một tăng ni hay là một cư sĩ nếu mà nói một cách thơ mộng và đời thường nhất nó chỉ là sự vừa vặn thôi có hiểu không cái gì không cần thiết thì bỏ. Cái gì cần thiết cái thì giữ lại thì đó chính là giới định tuệ hiểu không? Thân nghiệp khẩu nghiệp mà cái gì nó hợp lý cái gì nó đem lại cái an lạc cho mình cho người khác thì nó gọi là cái hợp lý, thì cái giữ lại đó là Giới, còn Định là cái sự lặn xả không cần thiết, thế nào là lặn xả không cần thiết? nghe cho kỹ một người không có tu thiền thì thế giới này nó có tới 10.000 Tỷ, 10.000 tỷ cái để mình quan tâm. Để mà nghe nhìn, nghĩ nếm và tư duy, 10.000 80.000 tỷ nhưng mà người tu thiền á thì họ chỉ còn quan tâm đến 10 thứ thôi, tức là 10 đề mục: đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng. Hết. Khi mà đời sống họ nó gọn như vậy thì sao? Họ bèn có những thành tựu mà chúng ta không có được. Bây giờ hiểu chưa? Bây giờ hiểu rằng cái gì cần thiết giá trị. Mấy đứa học trò sinh viên á mà giỏi đó nó khác mấy đứa dở chỗ nào là biết tập trung vào cái cần thiết đúng không cho tôi nói cái này để quý vị chép cho nhớ luôn thường là sinh viên nữ đẹp học dở ẹt à, bởi vì nó có quá nhiều thứ để nó quan tâm, mấy đứa mà nghe nói sinh viên nữ học giỏi là yên tâm là nó xấu phần lớn, là bởi vì khi nó xấu nó rảnh đúng không? cho nên xấu cũng là một cái phúc phần mà Chúa trời ban cho. Cho nên ta không cần phải than em là một người con gái sinh ra dưới một ngôi sao xấu mà vì nó xấu nó rảnh. Có người nói với tôi Sư đẹp trai một tí Sư sẽ hoằng pháp thành công hơn. Thì tôi nói ngược lại nhờ như vậy bèn, chắc ăn hơn. Chứ tôi mà như thầy ba vàng là chết cha. Các vị biết không? Tui giảng bà con cứ đi ra đi vào thì bà con bu lại xin chữ ký, bà con xin chụp hình, khi mà lễ tan rồi không có mai nào gọi phone cho hết. Nhưng mà theo tôi biết á thì mấy cái vị mà làm việc với đại chúng về bện lắm email tin nhắn, viber, messenger rất là nhiều cái email phải trực tiếp cho nên nhiều khi mình thấy. Nghe cho kỹ cái này quan trọng nghe cho kỹ. Ngày xưa có một thời gian rất là dài, một thời gian rất là dài. Nhiều năm ấy, tôi sợ những buổi sáng thức dậy. Tôi sợ những buổi sáng thức dậy tự nhiên nó chán không biết hôm nay đi đâu làm gì với ai. Quý vị có buổi sáng như vậy hay không? nhưng mà hôm nay lại khác bây giờ ở tuổi này U60, cảm ơn những ngày cảm thấy vô vị vì đó là vô sự. Khi mà thấy nó là vô bị thì nó là negative rất là tiêu cực nhưng mà thấy nó là vô sự thì nó rất là tích cực. Chúng ta cảm ơn cái ngày mà không có ma nào nó alo, cảm ơn cái ngày mà không cần phải đi bác sĩ không cần phải đi gặp cảnh sát, luật sư không cần phải đi shopping, không cần phải làm việc gì đó, phải cảm ơn cái ngày đó vì đó là cái ngày vàng. Vì sao vậy? 1 năm 365 ngày có hai ngày chúng ta không làm được việc gì hết. Đó là hôm qua và ngày mai đúng hay sai? Và cái số lượng ngày hôm qua và ngày mai cái số lượng nó nhiều hay là ít là do mình hiểu ko ha. Khi mà chúng ta sống hết mình chúng ta trân quý cái giây phút thời gian thì chúng ta không hề có ngày mai và ngày hôm qua. Bởi vì lúc nào cũng là khi mà sống tới ngày hôm nay á thì mình không có hoài vọng về ngày mai và không có tiếc nuối về ngày hôm qua và khi sống không hết mình với ngày hôm nay thì trời chúng ta còn ngày mai và hôm qua không mà hai cái ngày hai cái ngày ta không có được, cho nên cái con đường giải thoát có nhiều cách phân tích nhưng mà có một cách tôi rất là thích đó là “không dễ người”, không dễ người nó gồm có ba: đó là không coi thường cái điều ác nhỏ, không xem nhẹ cái điều thiện nhỏ và không có lấy phút giây nào là lệ nhỏ vào. Các vị có đồng ý với tôi rằng là cái đại sự trong đời này nó được hoàn tất trong một giây phút ngắn ngủi có không. Có.

Bởi vì những cái chuyện mà ghê gớm là cái khởi đi về suy nghĩ thoán qua đúng không? Mà nãy nó suy nghĩ thoán qua thì nhiều lắm nó chỉ một phút thôi. Cho nên có những cái chuyện trong cuộc đời thì nếu mà mình biết trân quý nó, biết lắng nghe và biết tranh thủ, biết tận dụng nó thì nhiều khi một phút thôi nó là thay đổi cuộc đời của mình có phải không?

Cho nên chúng ta có ba lý do để giúp mà chúng ta sống chánh niệm một không biết mình sẽ chết lúc nào. Hai không biết mình cái cơ hội đắc đạo mình là lúc nào. Giống như cái người mà muốn trúng số là ngày nào cũng phải mua hết mua các đài Long An, Bình Dương, Vĩnh Long, còn lâu lâu mua 1 tờ còn khuya nó mới trúng, cơ hội trúng gió cao hơn muốn trúng số. Có đúng không? Cho nên có 3 lý do để mình thường xuyên sống chánh niệm. Một là không biết mình chết lúc nào, mình sẽ ra đi

trong tình thức. Hai mình không biết cái cơ hội đặc đạo lúc nào. Bởi vì cơ hội đó trong kinh nói trong cuộc đời chỉ xuất hiện có vài lần thôi. Có nhiều người hiểu lầm tưởng là mình có cái duyên lành giải thoát thì nay không đặc thi mai đặc NO. Cái duyên lành giải thoát nó không giống như là tiền trong túi. Bữa nay tôi xài mai tui xài. Bởi vì đặc đạo á ngoài cái duyên lành giải thoát quá khứ nó còn có cái điều kiện hiện tại hiểu không? Mà cái điều kiện đó thì nó rất là hiếm hoi khó tìm. Thực phẩm, thời tiết, trú xứ những vì mình thấy mình nghe những người mình gặp gỡ tất cả đó nó là một khối của cái tên chung gọi là điều kiện giác ngộ, chứ đừng có tưởng là cái duyên lành giải thoát nó giống như tiền tối nay tui xài mai tui xài, NO. Trong kinh kể có một tập vợ chồng già đến gặp Phật nghe pháp thì khi họ đi về rồi Phật dạy này các tỷ kheo nếu mà cái cặp này mà đến gặp Như Lai sớm hơn cách đây vài chục năm trước khi họ còn trẻ đã đặc A la hán nhưng mà bây giờ thì không, cái cơ hội đó đã qua rồi, dễ sợ. Đức Phật chánh đẳng chánh giác nhìn thấu nghĩ thấu ngàn đời, mắt soi ba ngàn cõi mà còn phải bó tay.

Phật lực thì vô biên Phật trí vô cùng Phật tâm vô lượng không độ được người vô duyên.

Một chữ “vô” này xô ngã ba cái “vô” trước, Phật là toàn giác chứ không phải là toàn năng Phật chỉ làm được cái việc hợp lý thôi, cho nên có ba lý do để mình sống chánh niệm. Một là không biết mình chết lúc nào. Hai cơ hội thành đạo và ba mình không biết sắp tới nay mình sẽ tạo cái nghiệp gì. Cái thứ ba nghe cái này quan trọng, nghiệp nó có hai nghiệp vô ý và nghiệp cố ý. Nghiệp vô ý có nghĩa là do vô tình mà mình tạo. Ví dụ như mình không muốn sát sinh nhưng mà do mình vô ý mà mình làm chết cái này cái kia. Mình không cố ý làm cho người ta buồn. Nhưng mà mình sợ ý mình nói vậy đó làm người ta buồn qua ánh mắt nụ cười, một câu nói vô tình làm người ta buồn là nghiệp vô ý. Nghe cho kỹ cái này nè một người đang sống bằng tâm lành thì người đó đâu có vô tình làm chết một cái con gì đó cái đó không kể là nghiệp sát sanh cố ý. Mình đang sống bằng tâm lành mà mình có vô ý làm chết con ruồi con muỗi thì cái đó không kể là bị nghiệp sát cố ý. Bởi vì sao? Vì trên nguyên tắc không có một cái nghiệp ác nào được làm bằng tâm thiện hết hiểu không.

Bây giờ hiểu chưa? Không có một cái nghiệp ác nào được làm bằng tâm thiện hết. Có không? Có cái nghiệp ác nào được làm bằng tâm thiện không?

Dạ không.

Đó. Cho nên khi mà anh sống bằng tâm thiện liên tục thì dù anh vô tình làm chết con này con kia nó không bị kể là nghiệp sát cố tình nhưng nếu anh liên tục sống bằng tham sân si lúc anh lỡ làm con nào chết cái nghiệp đó gọi là nghiệp ác vô tình hiểu không?

Dạ.

Và từ đó suy ra khi mà mình liên tục sống phần tâm thiện thì mình không tạo ra nghiệp ác vô tình như mình sẽ tạo ra nghiệp thiện vô tình. Tôi phải sáng nay ngày hôm qua tôi có việc tôi đi về Đồng Nai sáng nay tôi mới về đêm xe tôi có nói một số phật tử trên xe tôi không muốn giảng nữa bởi vì vì có mấy người quen của tôi họ cản thì nó đừng có giảng tới Việt Nam bởi vì Việt Nam không có thích nghe pháp, Việt Nam chỉ thích cái gì mà mình thích thôi. Ví dụ như càng rắc càng nhiều màu thì họ thích, rồi cầu cúng rồi tùm lum hết á, xin xăm xin số gì cũng thích. Tôi thấy đúng bởi vì đa phần Phật tử Việt Nam vào chùa gặp chúng tôi là chỉ vì tò mò thôi cũng có ba đầu sáu tay mười hai con mắt, xanh xanh đỏ đỏ thôi, thấy không có gì lạ thì đi luôn chứ đúng ra mấy cái chỗ này quý vị cần lưu ý bởi vì đây là kiến thức nền, có kiến thức nền á thì mình nghe pháp dễ hơn xem kinh dễ hơn và đặc biệt nghe ở đâu có khóa học có khóa thiền mình nào vô là nó dễ hơn bởi mình có nền nghe kịp không, còn cái thứ mà không có kiến thức nào hết á thì cầm kinh không hiểu nghe giảng không ai hiểu, dự khóa thiền cũng giống như dự khóa yoga vậy hiểu không, phải có kiến thức nền và tôi nói ra mấy cái này là bà con nghe mới khiếp nè, một người lạy Phật tại Việt Nam hay là tại Ấn Độ mà nếu có kiến thức và không có kiến thức giáo lý trong cái giao thức cách nhau ngàn vạn lần, ở đây có ai học A tỳ đàm có biết cái tâm đại thiện thọ trí là tri kiến mình làm thiện làm công đức mà bằng công đức hợp trí đời sanh ra là đi đầu thai bằng tâm hợp trí mà đầu thai bằng tâm hợp trí thì mới có cơ hội đặc đạo, chứng thiền còn nếu mà làm thiện mà cái tâm bị trí thì đời sinh ra là vào nhà giàu học giỏi nhưng mà sao. Như quý vị bây giờ nói mà cái mặt nó vật vờ, chứ không biết giận mà.

Tôi giảng xong buổi chiều khuya tôi về 2 giờ sáng ngủ, cô kia qua cổ khóc, hồi chiều thầy mắng con giờ con mới hiểu. Để sợ mà người ta chửi mình hồi 6:35 chiều mà 2:45 sáng bèn hiểu ra. Tôi nói ước gì con chậm hơn chút nữa cho sáng nay tôi dậy là tôi đi.

Do lúc trước làm phước bằng tâm bí trí cho nên kiếp này đỡ khổ bị nghe nó chửi không có giận có hiểu không giận, cho nên tôi hết mình khích lệ bà con phải học giáo lý là vì nhiều lý do: Một là xem kinh là hiểu nghe giảng là hiểu dự khóa thiền một cách có ý nghĩa chứ còn nghe là thiền thì nhào vô rồi thấy xếp bằng cũng xếp, nhắm mắt thì cũng bắt chước nhắm nhưng mà trong đầu thì nguyên thùng rác khiến từ nhà vô để đó mà cái trường hợp đó có không? CÓ

Có rất nhiều người nghe nói thiền sư thiền sư kia, nhất là mấy ngài tam tạng, Việt Nam mê tam tạng lắm. Việt Nam đặc càng nhiều càng tốt, tiếng tăm càng nhiều càng tốt, hảo tướng nhiều càng tốt hoặc là nhìn rách rưới nhiều càng tốt. VN toàn thích cái lạ mấy cái VN tu bằng mắt, quý vị đang tu bằng mắt không, bằng mắt với lỗ tai nghe về ở đó là theo chứ còn nội dung không có màng, mà mình đi giảng đây mình nói cái này nó thuốc mình chết. Nhưng thật sự là như vậy đó cho nên á là nhớ bài giảng sáng này tôi nói cái gì tu là ngoài cái chuyện thêm, phải nghĩ tới cái chuyện bớt, đó nhớ mình lạy Phật là vì hai cái một là mình lạy ngài là vì những cái Ngài có và lạy Ngài là vì những cái Ngài không có và chúng ta ở đây tự mình hỏi mình thuộc về cái cái nhóm người nào có nhóm người tu bằng cách là thêm có người tu là bớt hoặc có người phải cả hai vừa thêm vừa bớt mình coi mình cái nào. Có nhiều người thì nói thôi chắc anh chị hoặc là cô cứ tu bớt trước đi, bớt nhiều chuyện, bớt để ý người khác, vô ngồi nghe pháp chị nghe mà cứ dòm người đó mặt mũi sao, ăn mặt làm sao thì thôi bớt được cái đó thì mới khá được. Vậy nhớ toàn bộ giới, định, tuệ, toàn bộ ba bảy bồ đề phần chỉ là thêm và bớt. Thêm cái cần thêm và bớt cái cần bớt.

Chưa hết. Cái đó là giải thoát thôi. Rồi nói chuyện đời muốn có một đời sống hạnh phúc an lạc thì cũng nhớ hai chữ thêm và bớt rồi đi xa một chút nữa là làm đẹp, làm đẹp nhà hay làm đẹp người, thì cũng chỉ là hai chữ thêm và bớt. Kể từ hôm nay sau bài giảng này, về nhớ đời sống mình cần thêm cái gì, mình cần bớt cái gì, tui có một kinh nghiệm nhỏ tức là mỗi lần mình đi xa bay xa thì mình phải chuẩn bị hành lý đa phần chúng ta bị bệnh đem theo cái không cần và cái cần thì bị hiểm cho nên nếu các vị hỏi tôi vậy chứ Sư ơi tu hành là sao tôi nói biết sắp xếp cái vali là tu rồi chỉ đem cái gì thật sự cần

Nói đến đây tôi nhớ có cái bà đó bà hay thích shopping á rồi ông chồng nó khuyên bà bớt bớt là em nhìn cái lương của anh thì em biết em mua kiểu đó anh cũng chết thì bà mới nổi nóng bà nói tôi mua cái gì cũng cần hết anh á anh cũng nhiều khi mua tầm bậy tầm bạ, ông chồng hỏi cái gì anh mua cái gì mà không cần?, Cái bình chữa lửa đó thì ông chồng nói: em muốn xài không? em có muốn xài không? Cái bà bực, bà nói ba cái băng dán cá nhân. Em có muốn xài ko anh dán đó. Hiểu không??

Cho nên tu hành mình chỉ làm một chuyện sắp xếp lại cái bất đồng cái xách tay của mình đã là tu thay vì bốn thỏi son chỉ lấy một thỏi thôi, thay vì xài màu xài son nước lấy cái bóng cho môi bớt màu lại, thay vì làm cho mình thơm làm cho mình đừng có mùi là tốt. Vì sao vậy? Vì cái gì càng vào chi tiết nó càng đóng khung. Có hiểu cái đó. Khi mình chọn một cái mùi nào đó là chỉ có đứa nào nó khoái cái mùi đó nó khoái mình thôi. Còn đứa nào nó không khoái cái mùi đó là coi như là nó né. Mà tu là tu là mở rộng cái thế giới ra. Cho nên pháp môn tứ niệm xứ mà trong kinh nguyên thủy á Đức Phật nói rất là gọn. Là vì sao? Là vì gọn thì cái tính phổ quát của mới cao. Tôi nói thế hiểu không? Mà chi tiết là tự đóng khung mình lại. Cái nghệ thuật làm đẹp là gì? Là giữ lại cái cần và bỏ đi cái thừa. Còn khi mình kể ra từng hiệu son. Mình kể ra từng loại mình đã đóng khung cái nghệ thuật làm đẹp rồi hiểu không? Tu hành đức Phật thầy chỉ nói gọn cái cần thêm là cái cần bớt cái phần cần thêm là gì? Là “

“ba tắc mắt” cái cần bớt là là gì? “Ba phát bắt”. Coi kỹ trong kinh coi có hai chữ đó không? “Ba tác bắt” là cái cần bỏ và “ba tá” là cái cần thêm. Chúng ta bây giờ chế tùm lum hết bây giờ nó có những loại sách thiền, có những cái cuốn sách vui lắm. Thiền là vô ngôn thì không cần chữ nghĩa 3000 trang, để giải thích cái tinh thần vô ngôn của thiền á. Chơi cho mầy 3000 trang. Mà thiền nguyên thủy là sao? Chỉ đơn giản chánh niệm và nhận thức, tỉnh thức và nhận thức. Nhiều em thêm cái thứ ba là thao thức nhưng mà là tỉnh thức là nhận thức toàn bộ đời sống là nhận thức chỉ là nhận thức đủ duyên thành thánh còn thiếu duyên là gieo duyên. Nếu mà thiếu duyên thì là mình chỉ gieo duyên

cho đời sống hiện tại. Chứ còn đừng có bị đưa mình trở thành con chuột bạch cho các thiền sư? Tức là mỗi cha đưa ra một mớ cái kỹ thuật kinh nghiệm mà mang cái dấu ấn cá nhân nhiều quá, một bài giảng không xa tại đây tôi có nói chuyện đó. Tôi luôn luôn cúi đầu tôn kính và tri ơn các vị thiền sư nhưng mà tôi cũng xin nói nhỏ bà con đừng có đưa mình vào thành cái nạn nhân của những dấu ấn cá nhân bởi vì quay về với Phật đi. Cái thiền là căn bản nhất Các tổ sư thiền thì tôi không có dám phủ nhận nhưng mà nên nhớ đó là dấu ấn cá nhân bởi vì Tây nó có một câu rất là hay đừng học nói với thẳng ngọng và đừng học đi với thẳng què, hiểu không, miễn mình là còn phàm thì mình có rất nhiều cái vấn đề khi mình làm giảng sư, làm dịch giả, làm soạn giả làm thiền sư thì mình hay khuyên mấy cái cái đặc quyền đó mình giảng cho người ta dù mình không muốn. Mà cái cơ địa mỗi người mỗi khác, Thì cái cơ địa cũng cái bài thuốc nam đó, cũng bài thuốc bắc đó, cũng là cái liệu trình thuốc tây đó, tây y đó nhưng mà ở mỗi người mình có gia giảm đúng không? Mình không thể nào mình khi nguyên cái bài thuốc nam của cái bà đó cho cái người này được bởi vì cái bà đó bà bị cao máu, bà này bị tiểu đường, ông này bị sạn thận, ông bị sỏi mật có những cái bài thuốc cùng chữa một chứng bệnh nhưng mà có người bị bao tử loét, bao tử ok thì mình phải có thêm bớt. Nhớ rằng tu hành mà thêm bớt đúng chỗ thì gọi là tu.

Chuyện đầu tiên cái bậy nên tránh cái tốt nên giữ mới đó là mới một thôi. Nhưng mà tránh tránh như thế nào và bớt như thế nào đó là lý do tại sao chúng ta phải có ba trí: văn, tư, tu. Văn học giáo lý từ thầy từ bạn, nhưng mà Tư xài cái này và Tu thực nghiệm. Tôi nói không biết bao nhiêu ngàn rồi. Tu hành là một lộ trình ăn uống. Một ngày như vậy đó mình khỏe hay là mình đau nó tùy thuộc vào vị mình ăn gì uống gì đúng không ta? Toàn bộ pháp môn của Đức Phật có phải là những thứ mình cần phải ăn phải uống không? Đúng không ta? Rồi thì thức ăn thức uống nó gồm có ba bước. Bước một là tiêu thụ, bước hai là tiêu hóa và bước ba là tiêu dung. Bước bốn là tiêu tòng. Tiêu hóa là gì? Là đưa từ miệng vào tới cuốn bao tử gọi là tiêu thụ, từ miệng mà vào tới cuốn bao tử gọi là tiêu thụ từ cuốn bao tử mà xuống tới tận cùng cái ruột già gọi là tiêu tiêu hóa. Còn tiêu dung là sao là cái giai đoạn mà những cái chất độc và không độc nó được chuyển hóa khắp nơi trên cơ thể để nó nuôi dưỡng nó tàn phá cái sức khỏe của mình thì giai đoạn đó gọi là tiêu dung hiểu không thì đó gọi là văn tư và tu, tiêu thụ tiêu hóa và tiêu dung thì đa phần mình ham học nhiều chỉ là tiêu thụ thôi mà về có tiêu hóa hay không, nghe kịp không, thí dụ như mình thấy nó có mấy cái bảng để là một gia đình hai con vợ, hai con vợ chồng hạnh phúc thì cái câu đó mình thấy nó hơi sai sai một gia đình hai con, vợ chồng hạnh phúc chứ còn một gia đình mà hai con vợ phẩy chồng hạnh phúc thấy nó cũng hơi kì mà quý vị tưởng tui nói đùa, do cách học của mình thôi, chuyển nhiều cái có cái đó hoặc là khi ăn phẩy, xin đừng gấp thức ăn cho nhau mà họ họ lại giết không có phẩy để là khi ăn xin, đừng gấp thức ăn cho nhau, nghe kịp không, hoặc là cái cô bé đó đi chơi với bạn trai thì bố dặn nó hôn con thì con kêu là đừng mà, khi nó ôm con kêu là buông ra thì bữa nó về nó bố ơ thẳng này thì nó làm một lúc hai cái kêu là đừng buông ra và đa phật tử mình hiểu kinh Phật theo cách đó không, cho nên phải có tiêu thụ, học đạo phải có tiêu thụ, phải có tiêu hóa và phải có tiêu dung thì cái lộ trình này được gọi là lộ trình thêm và bớt. Chúng ta phải biết với nhau một chuyện cái món ăn nào cũng có cái cần nuốt luôn mà có cái cần nhả ra có không? Dạ có.

Thí dụ như mình ăn mình ăn cần có chanh, khi mình vắt chanh chuyện đầu tiên là mình phải bỏ vỏ. Thứ hai là bỏ cái gì? Hột. Ăn cơm mà thấy có sạn hoặc là có thóc thì mình phải phải lấy ra mà đa phần Phật tử mình ăn cơm không có biết nhặt thóc.

Cái câu chuyện của Phật là một vị thiền sư khi mà nghe một Phật tử nghe đệ tử nó vào nó đưa cho ông những câu hỏi mà ông nghe cái hiểu lầm thì ông mới nói thế này: tui con ăn cơm mà con ko biết nhặt thóc, thì tui nó nói đâu có tui con sáng nào cũng nhặt thóc, nói gì vậy, có bao nhiêu cách ăn, ăn cho cái đầu và ăn cho cái thân, ăn cho cái thân thì mình biết nhặt thóc, ăn cái đầu thì không biết có nên nhặt ko, nghe giảng coi kinh phải biết nhặt thóc thấy cái nào nó sai sai nó lợn cợn thì phải biết bỏ ra và có cái chuyện này này rất là đau lòng. Tất cả những người ngồi trước mặt tôi thông qua kiến thức của internet của sách vở và trường lớp ai cũng ăn uống rất là cẩn thận những thứ đưa vào miệng thì mình rất là cẩn thận nhưng mà nó lạ những thứ đưa vào đầu thì mình thường rất là bất cần. Đúng hay sai???

đúng vậy nó lạ như vậy đó điều đó cho thấy chúng ta là những người coi nặng cái xác hơn cái hồn của mình mà là ta nói thì giận, nó khổ vậy đó, nói thì giận và trên đời chỉ có cái con heo nó mới như

vậy. Chỉ có con heo nó mới coi nặng cái xác mà coi coi nhẹ cái hồn, đúng không con heo nó thấy cái xác hơn cái hồn, mà mình cũng vậy ăn kiêng ăn rất kỹ nhưng mà cái mà đưa vào đầu của mình, thì ai nói cái gì mình cũng ok hết tại vì sao vì cái phần hồn nó không có quan trọng mà tu là gì là nhặt sạn biết đưa vào miệng cái gì, biết nuốt cái gì, là biết cái gì nhè ra cho nên mà pháp hội của chúng ta là ăn phải biết nhè các bạn.

Và đa phần Phật tử chúng ta có một bài học rất là căn bản chúng ta phải biết phân biệt rất là rõ sữa mẹ và sữa bình, sữa mẹ á mình mình không thể đối xử sữa mẹ như là sữa bình được, sữa bình mà mình muốn lấy cái răng mình cắn sao cũng được, còn sữa mẹ không được cắn. Đúng không phải không ta? Và cái núm cao su nó khác cái núm bình sữa. Cái núm bình sữa là mình mút cái bên trong cái núm cao su nhưng mà cái núm cao su mà núm rời á thì nó chỉ là ngậm cho đỡ nguyền thôi chứ nó không phải là cái núm sữa đúng không? Thì học giáo lý cũng vậy. Có những cái bài pháp thoại của pháp sư á chỉ là cái núm cao su thôi nghe kịp không? Năm nào Nếu mà Vu Lan cũng nghe chữ hiểu Phật đản cứ nghe kể về chữ Phật tôi không dám chê cái pháp thoại đó nhưng mà tôi nói thiệt, nhiều cái bài giảng mình phải coi nó là cái núm cao su thôi và có những cái pháp thoại mình phải coi nó là cái bình sữa mà làm sao phải coi cái núm đó nó còn sữa hay không hiểu cái đó không? Phân biệt được cái đó không có những cái núm cao su chỉ ngậm cho vui thôi ngậm cho nó bớt ngứa cái nướu thôi, bớt nhớ là cái thời nằm ngửa bú bình thôi Nhưng mà có những cái núm mình phải mút bởi vì đằng sau núm đó có cái để mình đưa vào. Ok